

Arrest

nr. 226 911 van 30 september 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. DELVAUX
Stationsstraat 10 A
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 januari 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DELVAUX en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 24 februari 2018 en heeft zich vluchteling verklaard op 28 februari 2018.

1.2. Op 21 december 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 7 januari 2019 aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde een Afghaans staatsburger van Pashtun origine te zijn, afkomstig uit Saracha Alikhan, district Behsud, provincie Nangarhar. U bent geboren op 31/12/2002 in Saracha Alikhan en bent dus minderjarig. U ontvluchtte Afghanistan omdat uw gezin problemen kende met de taliban. Uw vader werkte als chauffeur voor het Ministerie voor Plattelandsrehabilitatie en -ontwikkeling in Jalalabad en moest er ambtenaren vervoeren van de ene plaats naar de andere. Omwille van zijn tewerkstelling werd uw vader door de taliban bedreigd. De eerste keer kreeg uw vader van de taliban een dreigbrief waarin van hem werd gevraagd zijn job op te geven en voor de taliban te gaan werken. Uw vader ging niet op deze bedreigingen in en zette zijn werkzaamheden voort. Later kreeg uw vader nog een tweede dreigbrief, waarin hem opnieuw gevraagd werd zijn job stop te zetten en samen te werken met de taliban. Maar ook deze bedreigingen legde uw vader naast zich neer. Hij moest namelijk zijn gezin onderhouden en had daarom geen andere keuze dan voor de overheid te blijven werken. Een tijd later, in juli 2016, werd uw vader door de taliban ontvoerd. Die dag had uw vader jullie telefonisch verwittigd dat hij naar huis zou komen. Toen hij om middernacht nog steeds niet thuis was, begonnen jullie zich zorgen te maken. Jullie probeerden uw vader te bellen, maar konden hem niet bereiken. Toen er 2 dagen later nog steeds geen nieuws was van uw vader, belden jullie naar zijn werkplaats, maar ook daar wist men niet waar uw vader was. Uiteindelijk gingen uw oom langs vaderszijde en uw oom langs moederszijde op de derde dag naar de politie in Jalalabad om aangifte te doen van de verdwijning van uw vader. De volgende dag werd het levenloze lichaam van uw vader door dorpelingen gevonden in de buurt van een waterstroom. Die middag brachten de dorpsoudsten het lichaam van uw vader naar jullie huis. Zelf was u op dat moment samen met uw broertje en zusje binnen cricket aan het spelen. Enkele uren later werd uw vader begraven. Enkele dagen na de begrafenis ging u samen met uw oom langs vaderszijde en uw oom langs moederszijde naar de politie in Jalalabad om aangifte te doen van de moord op uw vader. Na de dood van uw vader voelde u zich niet langer veilig en ging u ook niet langer naar school. Enkele maanden na zijn dood werd u zelf ook door de taliban bedreigd. De taliban overhandigde uw moeder een dreigbrief waarin u persoonlijk door hen bedreigd werd. Uw moeder vertelde u hierover echter niets, tot leden van de taliban enkele maanden later naar jullie huis kwamen om u te arresteren. Zelf was u op dat moment nog in de moskee voor het avondgebed, zodat u ontkwam. Toen u terug thuis kwam, vertelde uw moeder wat er gebeurd was. Ze zei u eveneens dat het beter was dat u naar een ander land zou vertrekken omdat de taliban u daadwerkelijk wilden vermoorden. Omdat jullie niet over voldoende financiële middelen beschikten om u onmiddellijk naar het buitenland te sturen, verbleef u in de daarop volgende maanden afwisselend in uw eigen huis en dat van uw schoonbroer tot jullie genoeg geld hadden verzameld en uw oom uw uitreis geregeld had. U verliet Afghanistan uiteindelijk in de 8ste of 9de maand van 2017 met de hulp van een smokkelaar. U reisde via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Roemenië, Hongarije, Oostenrijk, Italië en Frankrijk naar België. In Bulgarije, Servië en Oostenrijk verbleef u korte tijd in een opvangcentrum. U bereikte België uiteindelijk op 24 februari 2018. Op 28 februari 2018 diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten met vertaling neer: uw taskara, een oude taskara van uw vader, de werkbadge van uw vader, 3 dreigbrieven, een verklaring van uw dorps hoofd, een aangifte bij de politie en foto's van het graf van uw vader.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratieve dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielpcedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u Afghanistan hebt verlaten omdat uw gezin problemen kreeg met de taliban. Uw vader werd door de taliban achtereenvolgens bedreigd, ontvoerd en vermoord vanwege zijn tewerkstelling bij de overheid. Zelf ontving u eveneens een dreigbrief van de taliban en de taliban kwamen eveneens naar uw huis om u mee te nemen. Gelukkig was u op dat moment niet aanwezig. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u door de taliban zelf eveneens vermoord te worden.

U slaagde er echter niet in deze vrees aannemelijk te maken.

Vooreerst vallen uw verklaringen over uw verblijf in Afghanistan en de gebeurtenissen voor uw vertrek niet te rijmen met de vingerafdrukken die van u genomen werden in respectievelijk Bulgarije, Roemenië en Oostenrijk. Zelf verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat u Afghanistan verliet ongeveer 7 maanden voorafgaand aan uw gehoor d.d. 25/5/2018 (Vragenlijst CGVS, nr. 3.5). Bij het CGVS vertelde u dat uw vader stierf in het jaar 1395 (CGVS, p. 9) en u Afghanistan verliet in de 8ste of 9de maand van 1396 (respectievelijk november 2017 of december 2017 volgens onze Westerse kalender) (CGVS, p. 17, 20). Na de dood van uw vader verbleef u nog ruim een jaar in Afghanistan (CGVS, p. 34). Uw reis van Afghanistan naar België heeft ongeveer 3 en een halve tot vier maand geduurd (CGVS, p. 19). Op het moment van uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS d.d. 5/10/2018 was het bijna een jaar geleden dat u Afghanistan verliet (CGVS, p. 34). Echter uit de informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat uw vingerafdrukken al op 12 september 2016 werden genomen in Bulgarije en u zich op dat moment dus reeds in Bulgarije en niet langer in Afghanistan bevond, zoals u verklaarde. Uw vingerafdrukken werden vervolgens nogmaals genomen in Roemenië en Oostenrijk op respectievelijk op 29 augustus 2017 en 12 februari 2018. Zodoende kan geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat u Afghanistan pas in november of december 2017 verliet. Dit maakt tevens dat er evenmin geloof kan worden gehecht aan de gebeurtenissen waarvan u verklaarde dat ze zich na de dood van uw vader én tijdens uw verblijf in Afghanistan hebben afgespeeld. Zo stelde u dat de taliban enkele maanden na de dood van uw vader ook voor u een dreigbrief bezorgde. Deze dreigbrief werd aan uw moeder bezorgd, maar uw moeder vertelde u hierover op dat moment niets. Pas toen de taliban verschillende maanden later naar uw huis kwam om u mee te nemen, lichtte uw moeder u hierover in (CGVS, p. 28, 30-31). Op het moment dat de taliban naar uw huis kwamen, was u zelf in de moskee voor het avondgebed. Toen u daarna terug thuiskwam, vertelde uw moeder u wat er gebeurd was (CGVS, p. 22, 29-31). Omwille van het feit dat u zich op 12 september 2016 al in Bulgarije bevond, kunnen beide feiten zich niet hebben afgespeeld zoals u ze beschreef. Toen u hiermee meermaals geconfronteerd werd, bleef u vasthouden aan uw eigen verklaringen en stelde dat u niet was vertrokken indien er niets was gebeurd. U wierp meermaals op dat er een fout was met de vingerafdrukken die van u genomen waren (CGVS, p. 35-36). Vervolgens stelde u dat u niet goed bent met de kalender, waarmee u impliceerde dat u zich vergist had over de tijdsspanne waarin u na de dood van uw vader nog in Afghanistan heeft verbleven, wat u vervolgens ook uitdrukkelijk stelde (CGVS, p. 36-37). Uiteindelijk gaf u toch toe dat u kort na de dood van uw vader vertrokken was omdat u en de rest van uw gezin bang waren dat u ook vermoord zou worden. U bevestigde dat uw vingerafdrukken in Bulgarije, Roemenië en Oostenrijk daadwerkelijk genomen werden zoals aangegeven in de voor vermelde informatie. De dreigbrief is effectief gekomen en ook het bezoek van de taliban heeft daadwerkelijk plaatsgevonden, maar pas na uw vertrek. Uw moeder heeft u aangeraden beide zaken te kaderen binnen het jaar na uw vertrek en te zeggen dat u op dat moment nog in uw land was, wat u ook deed. U luisterde naar uw moeder omdat u in geval van een negatieve beslissing hoe dan ook zelf verantwoordelijk gehouden zal worden, zoals dat binnen uw cultuur de gewoonte is (CGVS, p. 37-38). Hoewel hiervoor begrip kan worden opgebracht, volstaat deze verklaring niet om de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas te herstellen en dit om volgende redenen.

Vooreerst had u geen idee waarom uw moeder u gezegd had dat u de dreigbrief en het bezoek van de taliban binnen de periode van een jaar na uw vertrek moest kaderen. Uw moeder is zelf ongeschoold en weet niet hoe het er in België aan toegaat (CGVS, p. 37). Desalniettemin volgde u de instructies van uw moeder op, niettemin zowel uw voogd en advocaat als de protection officer u opgedragen hadden de waarheid te vertellen en u gewezen werd op de mogelijke gevolgen indien u dit niet deed (CGVS, p. 3, 37-38). U argumenteerde dat u de instructies van uw moeder opvolgde omdat u hoe dan ook verantwoordelijk gehouden zou worden indien u een negatieve beslissing zou krijgen, ongeacht of u uw eigen versie van de feiten gaf of de versie van de feiten die u door uw moeder werd opgedragen (CGVS, p. 37-38, 39). Gevraagd waarom u dan niet de waarheid had verteld, aangezien u hoe dan ook

verantwoordelijk gehouden zou worden in geval van een negatieve beslissing, moest u toegeven dat u het niet wist (CGVS, p. 38).

Wat betreft de dreigbrief die aan u gericht was, moet opgemerkt worden dat u hierover niet de minste informatie kon verschaffen. U kon niet bij benadering aangeven wanneer de dreigbrief voor u bezorgd werd in Afghanistan. U stelde eerst dat het ongeveer 2 maanden na de dood van uw vader was, om vervolgens aan te geven dat u eigenlijk niet wist of het 2 of 6 maanden na de dood van uw vader was (CGVS, p. 28). Later vertelde u dan weer dat de dreigbrief kwam in de eerste 9 maanden na de dood van uw vader (CGVS, p. 34). Over de inhoud van de dreigbrief kon u helemaal niets vertellen. Het enige wat u wist dat het een soort van dreigbrief was (CGVS, p. 31). Ter verschoning van uw onwetendheid voerde u aan dat u geen Pashtu kan lezen en uw moeder evenmin (CGVS, p. 31). Hoewel hiervoor begrip kan worden opgebracht, volstaat deze verklaring niet. U gaf immers aan dat u heel zeker bent dat uw moeder de dreigbrief aan uw oom heeft getoond (CGVS, p. 31). Zodoende kan er redelijkerwijze vanuit gegaan worden dat uw moeder wel op de hoogte is van de inhoud van de brief. Aan u heeft uw oom echter niets verteld. Zelf liet u na hierover vragen te stellen aan uw oom omdat het bij jullie onbeleefd is vragen te stellen aan oudere mensen en het niet de gewoonte is heel veel vragen te stellen (CGVS, p. 31). Hoewel hiervoor begrip kan worden opgebracht, weegt dit niet op tegen de ernst van het risico in geval van terugkeer. De inhoud van deze brief is immers bepalend voor het verdere verloop van uw leven en van cruciaal belang om het risico in uw hoofde in geval van terugkeer in te schatten. Het feit dat u minderjarig bent, verandert hier niets aan, aangezien uw familie u zelf op de hoogte heeft gebracht van het bestaan van de dreigbrief en niet kan ingezien worden waarom uw familie u ondanks uw minderjarigheid enerzijds uit eigen beweging op de hoogte zou brengen van het bestaan van de dreigbrief, maar anderzijds niet zou tolereren dat u zou informeren naar de inhoud van deze brief. Daarenboven werd de dreigbrief naar België opgestuurd en had u u zodoende ook bij uw voogd of advocaat kunnen informeren over de inhoud ervan. Hierop gewezen, repliceerde u dat u het niet meer wist. Uw voogd heeft gezegd dat het een soort dreigbrief is. U heeft het document aan uw voogd gegeven, die het heel snel laten vertalen heeft, maar u weet niet wat de inhoud ervan is (CGVS, p. 31). Uw voogd bevestigde dat de documenten pas op het einde van de grote vakantie zijn toegekomen en u ze dus ter plekke nooit gezien heeft. Hij stelde ook dat hij na de vertaling het document niet expliciet en in detail met u heeft doorgenomen, maar het op een bepaald moment wel ter sprake is gekomen (CGVS, p. 39). Dit neemt echter niet weg dat u zich via verschillende kanalen had kunnen informeren over de inhoud van de dreigbrief, maar u dit nagelaten heeft. Een dergelijk gebrek aan interesse ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas.

In ditzelfde verband dient erop gewezen te worden dat u ter staving van uw relaas 3 dreigbrieven neerlegde. Twee ervan zijn gericht aan uw vader en één ervan aan u. Deze dreigbrieven bevatten geen exacte opmaakdatum, maar wel het jaartal (1395) waarin ze zijn opgesteld en een volgnummer. U verklaarde dat de dreigbrief die voor u persoonlijk werd afgeleverd, na de dood van uw vader aan uw moeder werd bezorgd (CGVS, p. 28, 37). Dit valt ook af te leiden uit de inhoud van de dreigbrief, aangezien in de dreigbrief in kwestie te lezen staat dat uw vader gestraft is voor zijn daden en met de dood van de wereld is vergaan. Het is dan ook zeer opmerkelijk dat de dreigbrief die aan u gericht is een lager volgnummer draagt dan de tweede dreigbrief die voor zijn dood aan uw vader gericht was. De eerste dreigbrief die aan uw vader werd gericht, zoals af te leiden valt uit de inhoud van de dreigbrief, draagt als volgnummer 45. De tweede dreigbrief die aan uw vader werd gericht, zoals andermaal kan worden afgeleid uit de inhoud van de brief, draagt als volgnummer 72. In deze brief wordt aan uw vader meegedeeld dat hij door het leiderschap van de militaire raad ter dood veroordeeld is omdat hij geen gevolg heeft gegeven aan de eerdere verwittiging. De brief die aan u gericht is, draagt echter het volgnummer 52. Dit betekent dat hij zou opgesteld moeten zijn voor de tweede aan uw vader gerichte dreigbrief, wat gezien de inhoud van beide brieven geheel onlogisch is. Dit doet dan ook ernstige twijfels rijzen over de authenticiteit van de door u ter staving voorgelegde dreigbrieven. Te meer omdat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier CGVS beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst waardoor tal van documenten eenvoudigweg op frauduleuze wijze kunnen bekomen worden. De geloofwaardigheid van uw relaas komt hierdoor verder in het gedrang.

Verder was u onaannemelijk vaag over het verdere verloop van uw problemen. Zo had u geen idee of de taliban nog zijn langs geweest na hun bezoek aan uw huis (CGVS, p. 32). De taliban hadden er bij hun bezoek nochtans mee gedreigd u te vinden en het niet zo te laten (CGVS, p. 29). U kon echter niet zeggen of zij na het betreffende bezoek nog naar uw huis waren gekomen. U stelde dat u in de periode dat u zelf nog in Afghanistan was niets gehoord had en argumenteerde dat u niet kan weten of ze later

nog zijn langs geweest omdat u ondertussen in België zit (CGVS, p. 32). Deze argumentatie gaat echter niet op aangezien u na uw vertrek uit Afghanistan nog contact hebt onderhouden met uw familie (Fiche NBMV – familie), uw laatste contact dateerde zelfs van 10 dagen voor uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS (CGVS, p. 8-9), en uw moeder u na uw vertrek nog op de hoogte gebracht heeft van de dreigbrief en het bezoek van de taliban en ze u zelfs geïnstrueerd heeft deze gebeurtenissen in een ander tijds kader te plaatsen (CGVS, p. 37). Uw familie heeft deze dreigbrief en andere bewijsstukken bovendien naar België opgestuurd (CGVS, p. 15). Op de vraag of u uw familie dan niet gevraagd had of de taliban langs waren geweest, repliceerde u dat u het niet gevraagd heeft, maar uw familie ook niet verteld heeft dat ze nog zijn langs geweest. Uw familie wil u ook niets vertellen omdat u hier alleen zit (CGVS, p. 32). Ook deze argumentatie gaat niet op. Uw familie heeft u immers wel verteld dat er na uw vertrek een dreigbrief voor u gekomen is en dat de taliban na uw vertrek zou zijn langs geweest op zoek naar u (CGVS, p. 37). Er kan bijgevolg niet ingezien worden waarom uw familie u wel verteld zou hebben dat de taliban een eerste keer zijn langs geweest, maar ze zouden weigeren te vertellen dat de taliban later nogmaals langs zouden zijn gekomen. Ter verschoning van uw eigen passiviteit ter zake wierp u op dat u zelf geen vragen gesteld heeft omdat u er niet over durft beginnen. Het is namelijk een moeilijk onderwerp voor u en uw gezin. Gevraagd dit te duiden, legde u uit dat de taliban uw vader hebben vermoord en u daarom niet meer over die mensen wil praten (CGVS, p. 32). Hoewel hiervoor begrip kan worden opgebracht, weegt dit niet op tegen de ernst van de door u ingeroepen vrees en van het risico in geval van terugkeer. Zodoende wordt geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas hierdoor verder aangetast.

Tot slot maakte u niet aannemelijk waarom de taliban u persoonlijk zouden viseren. U verklaarde dat de taliban het ook op u gemunt hebben vanwege de tewerkstelling van uw vader bij de overheid (CGVS, p. 30, 32). Ter staving van uw stelling dat de taliban u bij terugkeer naar uw herkomstland zouden arresteren en eventeens vermoorden omwille van de tewerkstelling van uw vader (CGVS, p. 32), kwam u niet verder dan het louter verwijzen naar de gangbare gebruiken in uw land. U stelde dat het in Afghanistan zo is dat wanneer de taliban iemand op hun lijst plaatsen, ze niet enkel die persoon zelf, maar het hele gezin zullen straffen. Eén persoon is voor hen niet voldoende en het is dan de oudste zoon die in aanmerking komt. Het is in Afghanistan volgens u de gewoonte dat de taliban de oudste zoon vermoorden van iedereen die hen iets misdaan heeft. Omwille daarvan zal u in geval van terugkeer eventeens door de taliban vermoord worden, u bent immers de oudste zoon van uw vader, ook al heeft u zelf niets misdaan (CGVS, p. 32-33). Vooreerst zij erop gewezen dat dit slechts een blote bewering is, die u met geen enkel document kon staven. Dit gebruik van de taliban blijkt trouwens nergens uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier. Daarenboven bent u er als verzoeker toe gehouden om uw vrees in concreto aannemelijk te maken, zodat het louter verwijzen naar een algemeen gebruik niet volstaat. Uw verklaringen over wat de taliban precies van u willen, lopen bovendien ook erg uiteen. Over het bezoek van de taliban aan uw huis, vertelde u namelijk dat de taliban u wilden meenemen en arresteren (CGVS, p. 29). Op de vraag waarom de taliban u wilden arresteren, antwoordde u dat de taliban u wilden arresteren en u een zelfmoordaanslag laten plegen of iets anders. Eigenlijk wist u het niet, maar als uw vader voor de overheid werkt, vragen de taliban meestal aan het gezin om met hen te werken (CGVS, p. 30). Even later verklaarde u over hetzelfde incident dat de taliban zijn langs geweest en ze u echt willen vermoorden (CGVS, p. 30). Wat er ook van zij, u slaagde er niet in aannemelijk te maken waarom de taliban hierin zoveel energie zouden steken. Gevraagd waarom de taliban zoveel moeite zouden doen om u te vermoorden of u iets te laten doen wat zij willen, gelet op het feit dat u hen niets misdaan heeft en ze uw vader al gestraft hebben voor zijn daden, moest u toegeven dat u het niet wist. Wanneer u vervolgens gevraagd werd waarom de taliban zoveel moeite en energie zouden investeren om u zover te krijgen dat u doet wat zij willen of om u te vermoorden, gezien het feit dat de taliban doorgaans over voldoende vrijwilligers beschikken, gaf u andermaal aan het zelf niet te weten. U vertelde dat u bang was geworden nadat de taliban uw vader vermoord hadden en u daarom vertrokken was. U besloot dat u zelf nooit vrijwillig bij de taliban zou gaan werken (CGVS, p. 34). Hoewel hiervoor begrip kan worden opgebracht, volstaan de dood van uw vader niet om in uw hoofde een persoonlijke vrees te concluderen, te meer gelet op het profiel van uw vader. Uw vader werkte immers voor het Ministerie van Plattelandsrehabilitatie en ontwikkeling, een dienst die niet rechtstreeks betrokken is bij de strijd tegen de taliban. Uw vader werkte bovendien slechts als chauffeur en bekleedde zodoende geen hoge positie binnen deze dienst. Omwille hiervan kan er niet zonder meer vanuit gegaan worden dat ook de familieleden van uw vader door de taliban gevisieerd zullen worden en dient u uw persoonlijke vrees als familielid van uw vader in concreto aannemelijk te maken. Vanwege voor vermelde redenen slaagde u hier echter niet in.

Omwille van bovenstaande redenen maakte u niet aannemelijk dat u in geval van terugkeer naar Afghanistan zelf iets te vrezen zou hebben vanwege de taliban.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 30 augustus 2018 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In

deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in Behsud te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018; EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017; en EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP hoofdzakelijk openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. De taliban en ISKP bestrijden elkaar voor de controle over territoria en de aanwezige mijnen, in het bijzonder in het Tora Bora gebied van waaruit diverse goederen van en naar Pakistan gesmokkeld worden. De zuidelijke en zuidwestelijke districten worden het meest getroffen door deze gewapende strijd. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun

reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nanagarhar. De stad is stevig in handen van de overheid. Het geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bembommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad bovendien groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijke ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is, en in alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de het district Behsud met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Behsud actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Behsud aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Behsud in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar Behsud een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Behsud. Uw advocaat beperkte zich in dit verband tot het louter verwijzen naar uw herkomst uit de onveilige regio Nangarhar en uw profiel als zoon van een overheidsmedewerker (CGVS, p. 39). Zoals hierboven uitgebreid gemotiveerd geldt Behsud op grond van de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier het CGVS niet als een regio waarbinnen burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zouden lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Uw advocaat bracht geen informatie aan die deze beoordeling weerlegt. Wat betreft uw precair statuut als zoon van een overheidsmedewerker, zoals uw advocaat het omschrijft (CGVS, p. 39), moet opgemerkt worden dat dit element betrekking heeft op een omstandigheid die verband houdt met de criteria van de

vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat u de zoon bent van een overheidsmedewerker maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra). Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kunnen verhogen.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan u doorreizen naar de omliggende districten Behsud en Surkhrod, gelegen ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Opstandelingen viseren soms controleposten en konvoeien van veiligheidsdiensten op de weg. Als gevolg van dergelijke aanvallen kan het verkeer op de weg soms urenlang geblokkeerd zijn. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming voorgelegde documenten (uw taskara, een oude taskara van uw vader, de werkbadge van uw vader, een verklaring van uw dorpshoofd, een aangifte bij de politie en foto's van het graf van uw vader) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw taskara en die van uw vader bevatten immers louter identiteitsgegevens, maar geen informatie aangaande de in uw hoofde ingeroepen vrees. De verklaring van het dorpshoofd staft slechts dat u afkomstig bent uit Saracha Ali Khan, wat hier niet betwist wordt. De foto's van het graf van uw vader tonen aan dat uw vader overleden is, wat evenmin betwist wordt. Dit blijkt tevens uit de aangifte bij de politie. Uit de werkbadge van uw vader blijkt tot slot dat uw vader werkzaam is geweest voor het Ministerie voor Plattelandsrehabilitatie en –ontwikkeling, wat evenmin betwijfeld wordt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker beroept zich op de schending van artikel 1, A, § 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 19 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 49 en 49/2 "en volgende", artikel 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

In de uitwerking van het middel voert verzoeker tevens een schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire bescherming te verlenen en in ondergeschikte orde de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Per drager laat verweerder op 21 augustus 2019 aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*” van 30 augustus 2018, de COI Focus “*Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad*” van 25 februari 2019, de COI Focus “*Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud, Surkhrod (addendum)*” van 6 augustus 2019, het rapport “*Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation*” van EASO van december 2017, p. 1-68 en 195-201, het rapport “*Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation – update*” van EASO van mei 2018, p. 1-24 en 111-118, het rapport “*Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation – update*” van EASO van juni 2019, p. 1-66 en 211-218, het rapport “*Country Guidance. Afghanistan. Guidance note and common analysis*” van EASO van juni 2019 (rechtsplegingdossier, stuk 10).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij de artikelen 48, 48/2, 49, 49/2 en volgende en 52 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatische inhouden voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen. Ook de schending van artikel 49 van de Vreemdelingenwet kan niet dienstig worden aangevoerd aangezien deze bepaling enkel betrekking heeft op de verblijfsrechtelijke toestand van erkende vluchtelingen in het Rijk en derhalve niet op verzoeker van toepassing is. Hetzelfde geldt voor de opgeworpen schending van artikel 49/2 van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt welke vreemdelingen de subsidiaire bescherming genieten en welke verblijfsrechtelijke gevolgen hieraan kunnen worden toegekend. Tot slot is het de Raad niet duidelijk hoe

artikel 52 van de Vreemdelingenwet zou kunnen geschonden zijn, daar dit artikel werd opgeheven met de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen.

2.3.2.2. Verzoeker voert aan de taliban te vrezen omwille van de vroegere werkzaamheden van zijn vader bij het Ministerie van Plattelandsrehabilitatie en -ontwikkeling – die hiervoor vermoord zou zijn – en het gegeven dat hij diens oudste zoon is. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) zijn verklaringen aangaande zijn verblijf in Afghanistan en de gebeurtenissen voor zijn vertrek niet te rijmen zijn met de vingerafdrukken die van hem genomen werden in Bulgarije, Roemenië en Oostenrijk en verzoekers verklaring waarom hij niet de waarheid heeft verteld niet kan volstaan om de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas te herstellen, zoals wordt toegelicht; (ii) verzoeker niet de minste informatie kan geven met betrekking tot de dreigbrief die hij voorlegt en nochtans redelijkerwijze van hem kon worden verwacht dat hij zich zou hebben geïnformeerd over de inhoud daarvan, *quod non*; (iii) de authenticiteit van de door hem voorgelegde dreigbrieven wordt ondermijnd door de vaststelling dat, hoewel de twee dreigbrieven aan verzoekers vader dateren van voor de dreigbrief die aan verzoeker werd gericht, de dreigbrief aan verzoeker een lager volgnummer draagt dan de tweede dreigbrief gericht aan verzoekers vader; (iv) verzoeker onaannemelijk vaag is over het verdere verloop van zijn problemen en zijn argumenten om zijn gebrek aan initiatief om informatie te verzamelen te vergoelijken niet opweegt tegen de door hem ingeroepen vrees en risico in geval van terugkeer; (v) verzoeker bovendien niet aannemelijk maakt waarom de taliban hem persoonlijk zouden viseren en (vi) de overige door verzoeker voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.3.2.3. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.2.4. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan

worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten, noch een geponde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Vooreerst blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat wel degelijk en afdoende rekening werd gehouden met verzoekers jeugdige leeftijd en hieruit niet kan worden afgeleid dat de commissaris-generaal onzorgvuldig zou zijn geweest bij de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming. Aan verzoeker werd een voogd toegewezen, die hem van meet af aan heeft bijgestaan in het doorlopen van de asielprocedure. Wanneer verzoeker werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, in het bijzijn van een gespecialiseerde medewerker van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, werd hij bijgestaan door zijn voogd en raadsman en zij kregen daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Daarenboven wordt de Staatssecretaris er in de bestreden beslissing uitdrukkelijk op gewezen dat verzoeker minderjarig is en dat bijgevolg het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind van 20 november 1989 op hem van toepassing is.

Waar verzoeker ter verantwoording van zijn gebrek aan kennis over de inhoud van de dreigbrief aanvoert dat hij geen Pashtou kan lezen, dat zijn oom, noch zijn moeder hem inlichtten over de inhoud ervan en hij ervan uitging dat de door hem voorgelegde documenten voor zichzelf spraken en geen verdere uitleg behoeften, dient te worden benadrukt dat verzoeker in België internationale bescherming vraagt omwille van problemen met de taliban naar aanleiding van de werkzaamheden van zijn vader, zodat redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij zich terdege over deze problemen tracht te informeren, *quod non*. Dat hij zelf geen Pashtou kan lezen, vermag hieraan geen afbreuk te doen nu immers redelijkerwijze van verzoeker kon worden verwacht dat hij zich via andere kanalen – zoals bijvoorbeeld zijn oom, zijn moeder, zijn voogd en zijn advocaat – zou laten informeren over de inhoud van de dreigbrief. Ook verzoekers betoog in het verzoekschrift dat hij niet de gewoonte heeft om (bijkomende) vragen te stellen aan zijn familie en dit in zijn karakter en cultuur ingebakken is, kan niet overtuigen. Dienaangaande treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze op goede gronden overweegt dat deze argumenten niet kunnen opwegen tegen de ernst van het risico in geval van terugkeer. Verzoekers gebrek aan initiatief om deze informatie te vergaren, relativeert dan ook de door hem geschetste vrees voor vervolging.

Dat verzoeker in zijn verzoekschrift bovendien zelf aangeeft dat hij de authenticiteit van de dreigbrieven niet kan garanderen, draagt – samen met de vaststelling dat de door hem voorgelegde dreigbrieven eigenaardigheden vertonen qua volgnummers – bij aan het besluit dat de dreigbrieven bezwaarlijk objectieve bewijswaarde kunnen worden verleend.

Verzoeker hekelt nog dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn risicoprofiel als oudste zoon van een ambtenaar minimaliseert en volledig voorbijgaat aan het feit dat zijn vader vermoord werd door de taliban omwille van diens werkzaamheden. Er dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoeker allerminst aannemelijk maakt waarom de taliban hem persoonlijk zouden viseren. Verzoeker beperkt zich te dezen immers tot het uiten van de blote bewering dat het de gewoonte is in Afghanistan dat de taliban de oudste zoon vermoorden van iedereen die hen iets misdaan heeft. Deze stelling vindt echter geen steun in de informatie toegevoegd aan het administratief dossier. Hoe dan ook moet worden opgemerkt dat verzoeker zelf verklaart dat hij de taliban niets heeft misdaan en dat zijn vader reeds door hen gedood zou zijn, zodat niet kan worden ingezien waarom zij verzoeker nog zouden viseren. Verzoeker maakt bijgevolg niet *in concreto* aannemelijk dat hij persoonlijke vervolging vreest, hetgeen hij ook in zijn verzoekschrift lijkt te bevestigen met de zin: *“hij weet eigenlijk niet zeker of hij persoonlijk door de Taliban gevisieerd wordt.”* Overigens wordt in de bestreden beslissing nog terecht overwogen als volgt: *“(…) Hoewel hiervoor begrip kan worden opgebracht, volstaan de dood van uw vader niet om in uw hoofde een persoonlijke vrees te concluderen, te meer gelet op het profiel van uw vader. Uw vader werkte immers voor het Ministerie van Plattelandsrehabilitatie en ontwikkeling, een dienst die niet rechtstreeks betrokken is bij de strijd tegen de taliban. Uw vader werkte bovendien slechts als chauffeur en bekleedde zodoende geen hoge positie binnen deze dienst. Omwille hiervan kan er niet zonder meer vanuit gegaan worden dat ook de familieleden van uw vader door de taliban gevisieerd zullen worden en dient u uw persoonlijke vrees als familielid van uw vader in concreto aannemelijk te maken. Vanwege voor vermelde redenen slaagde u hier echter niet in.”* Met het louter herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, slaagt verzoeker er niet in om op voormelde vaststellingen en overwegingen een ander licht te werpen.

In zoverre verzoeker nog aanvoert dat hij, als een minderjarige jongeman, uitermate getraumatiseerd is en hij bij een terugkeer naar Afghanistan geconfronteerd zal worden met zijn trauma's en angsten, dient te worden vastgesteld dat hij geen medisch attest bijbrengt waaruit het bestaan van een trauma in zijn hoofd kan worden afgeleid. Bijgevolg toont hij niet aan getraumatiseerd te zijn; laat staan dat hij aantoonbaar dat hij ingevolge hiervan internationale bescherming behoeft. Verzoeker laat bovendien *in concreto* aan te tonen dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing.

Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijft de uitgebreide motivering overeind, wordt zij door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet staat in de aanvullende nota van 21 augustus 2019 (rechtsplegingsdossier, stuk 10) terecht te lezen als volgt:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan houdt het CGVS rekening met het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 30 augustus 2018 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019.

Verweerder merkt hierbij op dat nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire

beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in het land van herkomst van verzoekende partij, maar ook met de veiligheidssituatie in

het gebied van waar verzoekende partij afkomstig bent. Gezien haar verklaringen met betrekking tot haar herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in Behsud te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP hoofdzakelijk openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. De taliban en ISKP bestrijden elkaar voor de controle over territoria en de aanwezige mijnen, in het bijzonder in het Tora Bora gebied van waaruit diverse goederen van en naar Pakistan gesmokkeld worden. De zuidelijke en zuidwestelijke districten worden het meest getroffen door deze gewapende strijd. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de **situatie in de steden**, vooral de provinciehoofdplaatsen, **sterk verschilt van deze op het platteland**. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat **het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar**. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen in de laatste maanden, zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg heeft. Het **geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel**, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bembommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Hoewel veel van deze complexe aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het **duidelijk dat gewone Afghaanse burgers bij deze aanslagen niet het voornaamste doelwit zijn**. Daarnaast werd Jalalabad voornamelijk in de eerste helft van 2018 getroffen door **enkele grootschalige aanslagen opgeëist door ISKP**, waarbij "soft targets" gevisieerd werden: bij deze aanslagen zijn de slachtoffers voornamelijk burgers en betreft het licht bewaakte locaties.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad bovendien groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijke ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan **in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt**. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat de **typologie van het geweld en het conflictpatroon in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is**, en in alle drie de districten kan het **gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP**. Hoewel het **geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is**, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een **toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten**.

(...)

Niettegenstaande er zich in de het district Behsud met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk verschillende geweldsniveau en de typologie van het geweld in de drie districten in vergelijking met de provincie Nangarhar, de controle van de veiligheidsdiensten in de districten, het relatief beperkte aantal conflict gerelateerde incidenten, waarbij de tweede helft van 2018 een duidelijke daling van het geweldsniveau inhield, de intensiteit van deze incidenten, de

doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat de districten een toevluchtsoord zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten. Na een grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Behsud actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan men doorreizen naar de omliggende districten Behsud en Surkhrod, gelegen ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Gelet op het strategische belang van deze weg, worden gerichte veiligheidsoperaties door de autoriteiten op deze weg uitgevoerd en is controle over deze weg van groot belang voor de autoriteiten. Het gegeven dat de veiligheidsoperaties onderweg plaatsvinden belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet."

Met het louter betwisten van dit besluit en het betoog dat een opdeling in meer of minder veilige districten binnen de provincie Nangarhar niet relevant is, toont verzoeker niet aan dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct, dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

In zoverre verzoeker nog verwijst naar zijn profiel als minderjarige zoon van een overheidsambtenaar, dient erop gewezen dat hij hiermee niet aantoont dat hij specifiek geraakt wordt door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Behsud om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Immers, wat betreft verzoekers profiel als zoon van een overheidsmedewerker dient te worden opgemerkt dat dit element betrekking heeft op een omstandigheid die verband houdt met de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet en in dit verband ook werd beoordeeld (*supra*). Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van een vervolgingsvrees of reëel risico kunnen echter niet worden aangenomen als persoonlijke omstandigheden die een reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van verzoekers leven of zijn persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kunnen verhogen.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER